

DI(V)JAK

KAZALO

ŠOLSKI ČASOPIS [3]

OLIMPIJSKE IGRE	2
MOJE DOŽIVETJE PRAKSE	3
INTERVJU S PROFESORJEM MATJAŽEM BRVARJEM	4
INTERVIEW	5–6
LJUBEZEN NA URGENCI	7
6. DNEVI MARIJE TOMŠIČ	8
STRIP	9–14
100 LET OD ZAČETKA PRVE SVETOVNE VOJNE	15
IZ ZAKLADNICE LJUDSKIH PRIPOVEDI	16–18
PESMI	19–20
MONEY IS A GOOD SERVANT, BUT A BAD MASTER	21–23
KULTURA JE TUDI PLES	24–25
ŽENSKI ROKOMET NA ZDRAVSTVENI	26
ZAHVALA (K 2. a)	27
HOROSKOP	28–29

Dragi dijaki in dijakinje!

Prvo ocenjevalno obdobje je že krepko za nami. V času, ko nastopi pomlad, se v šoli dijaki poleg pridobivanja novih ocen in znanja radi ukvarjate tudi z drugimi dejavnostmi in natečaji, ki jih na šoli ne manjka. Udeležb na tekmovanjih, priznanj na kemijskem, zdravstvenem, športnem, literarnem, matematičnem in drugih strokovnih področij tako ne manjka. Dijaki vedno znova dokazujete, kako uspešni ste. Veseli me, da dosegate tako dobra priznanja, visoka mesta in ponosno zastopate našo šolo, ki je tudi zaradi vas bolj prepoznavna. Četrtošolci, prav letošnje šolsko leto vam bo gotovo ostalo v lepem spominu tudi zaradi svečanega maturantskega plesa, kjer ste pokazali tako svojim staršem kot profesorjem, da stopate na pot odraslosti. Naj bo tudi v bodoče vaše življenje polno svečanosti, lepих trenutkov, ki tkejo tople spomine. Tudi na srednjo šolo.

Ker pa je pred nami še nekaj tednov, natrpanih s snovjo, ki jo je potrebno usvojiti, dragi dijaki in dijakinje, zberite moč

in energijo za čim boljši finiš. Da boste šolsko leto končali nad svojimi lastnimi pričakovanji. Saj veste, kjer je želja, tam je pot in profesorji verjamemo, da vam bo uspelo. Konec šolskega leta bomo letos obeležili nekoliko drugače. Na zdravstveni šoli je namreč že veljala tradicija predaje ključa. Tudi letos jo bomo ponovno obudili, ko bodo četrti letniki predali ključ tretjim letnikom. S tem jim bodo zaupali poslanstvo najstarejših dijakov, tistih, ki naj bi ostalim bili zgled. Sami bodo namreč s poklicno maturo šolanje končali.

Ni vedno tako, da se vsako dobro opravljeno delo vidi ali je nagrajeno, a na šoli se trudimo tudi v tej smeri. Pripravljamo nagradni izlet za dijake, ki bodo v letošnjem šolskem letu najboljši. Razred, ki bo zmagal, čaka nagradni izlet. Se sprašujete kam? Potrudite se, da boste prvi in tako najprej izvedeli, kam vas lahko popelje pot. Do takrat pa naj ostane skrivnost.

Veliko moči in delovne vneme pri doseganju ciljev, ki vam predstavljajo zadovoljstvo v šoli in osebnem življenju.

Damjana Papež, prof.
ravnateljica

OLIMPIJSKE IGRE SKOZI OČI DIJAKOV

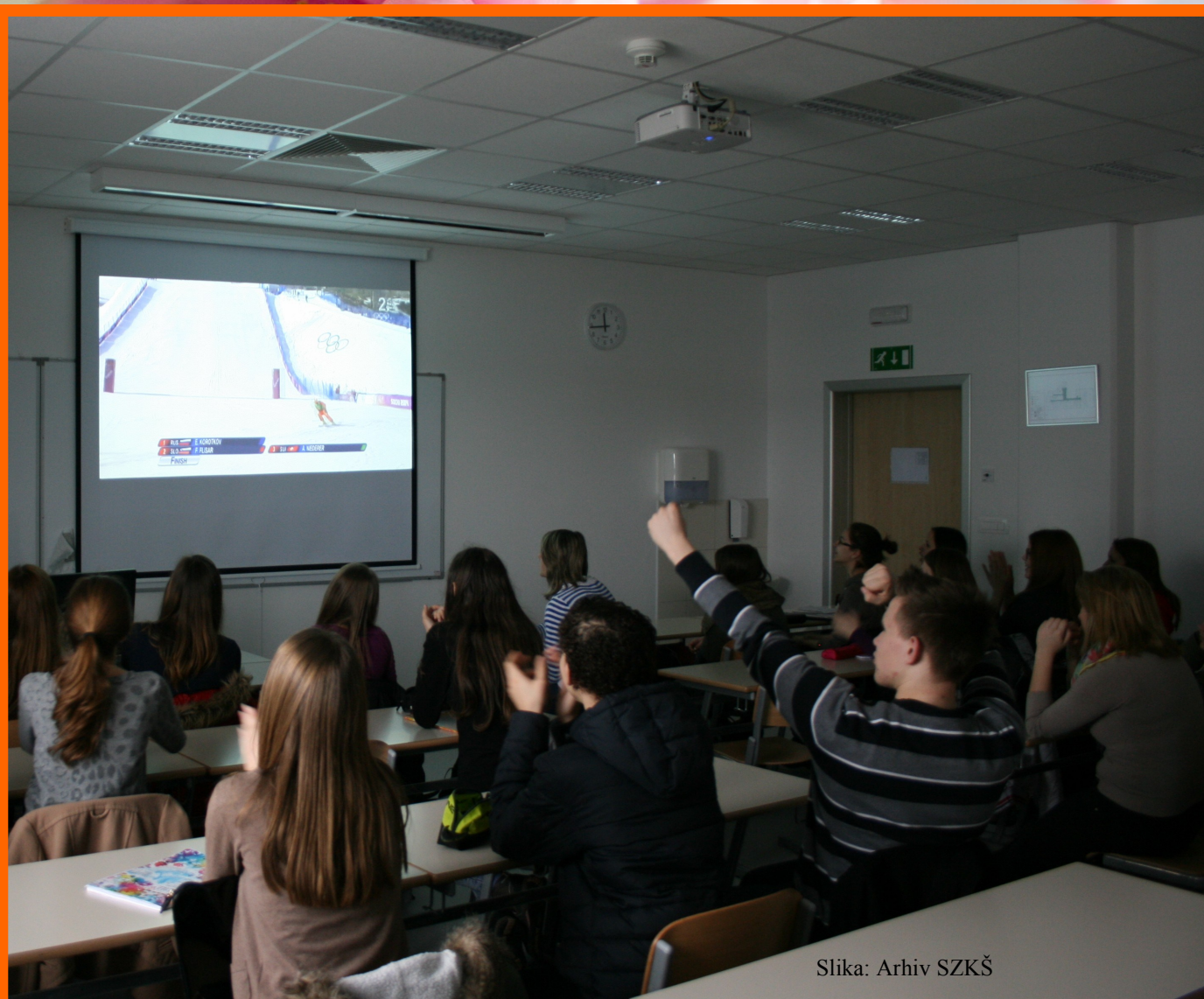

Zimske olimpijske igre 2014 v Sočiju so bile tudi za dijake prav posebne. Zakaj? Pri pouku, med odmori in v celotni šoli je vladalo športno vzdušje, ki so ga lahko čutili tudi tisti, ki olimpijskih iger niso spremljali. Zaradi časovne razlike med nami in Sočijem so tekme v živo potekale tudi v času pouka. Profesorji so nam veliko dušno dovolili, da smo si tekme skupaj ogledali. Med gledanjem smo komentirali nastope naših, navijali na ves glas, držali pesti, se veselili uspehov in bili malce razočarani ob slabših nastopih. Evforija se je nadaljevala tudi med

odmori. Po hodnikih se je veliko govorilo o odlični vožnji Tine Maze, dobrih nastopih naših hokejistov in vsem dogajanju. Med odmori smo napovedovali medalje našim športnikom in veselo pr slavljali že dobljene. Pred začetkom pouka smo si vedno povedali, kako smo prejšnje popoldne navijali za »naše«, in se veselili ob novih medaljah. Z nasmehi na obrazih smo odšli domov in pripovedovali staršem, da smo v šoli navijali za naše športnike. Menim, da so bile vse medalje pravično razdeljene, naše navijanje pa je vsaj malo pripomoglo k takšnim

uspehom naših olimpijcev. Olimpijski nastopi, ki smo jih spremljali v šoli, bodo še dolgo ostali v naših srcih in se jih bomo z veseljem spominjali.

Neja Knez, F 1. b

Slika: Arhiv SZKŠ

MOJE DOŽIVETJE PRAKSE

V mesecu januarju smo dijakinje 3. a, programa zdravstvena nega, opravljale prakso usposabljanja pri delodajalcu. To je bilo za nas prvo večje srečanje z našim bodočim poklicem. Pred tem je bilo pri nekaterih malce nervoze, kajti to je bila naša prva praktična izkušnja brez profesorjev. Vendar pa je bila ta nervoza (vsaj pri meni) povsem nepotrebna. Prakso sem opravljala v Domu starejših občanov v Trebnjem. Za to sem se odločila, ker je blizu mojemu domu in pa tudi zato, ker letošnjo šolsko prakso opravljamo večinoma v domu starejših in mi je bilo zato lažje. Prvi dan so nas razporedili na oddelke in vključile smo se v negovalni tim. Na začetku je bilo težko, saj nisem poznala sistema v domu in starejših občanov. Poznala nisem niti doma niti prostorov v njem. Kakšen teden sem imela težave z vsem tem, potem pa sem se počasi privadila na njihov ritem. Zjutraj smo najprej opravili jutranjo nego in razdelili zajtrk, potem je sledilo kopanje. Vmes sem pomagala pri merjenju krvnega tlaka, dajanju insulina in merjenju krvnega sladkorja. Potem je prišlo na vrsto še kosilo in obračanje varovancev. Malo drugače je delo potekalo popoldne. Najprej kopanje, nato nega,

večerja in priprave na spanje. Meni osebno je bilo bolje delati popoldne, in sicer zaradi lažjega ritma in tudi boljšega vzdušja. Na praksi sem se naučila veliko stvari. Med drugim tudi hitrega in kar je najpomembnejše – natančnega dela. Tega sem se še posebej zavedla, ko sem videla veliko dekubitusov in sedaj vem, kako pomembno je obračanje ljudi. Sicer pa mi bodo najbolj ostali v spominu zabavni in duhoviti starejši ljudje, ki ti dajo vedeti, da poklic, ki ga opravljaš, ni navaden poklic, ampak zahteven in obenem lep ter spoštovan. Ko narediš nekaj dobrega in se ti oseba zahvali, imaš v sebi res dober občutek. Z negovalnim timom smo se dobro ujeli, saj jih je večina razmela, da nam prvič ni lahko. Všeč mi je bilo, da so mi razložili, česar nisem razumela ali nisem vedela. Zaradi tima in duhovitih prebivalcev sem preživela lep mesec prakse in na koncu mi je bilo žal, da je že konec.

Petra Kic, Z 3. a

INTERVJU S PROFESORJEM MATJAŽEM BRVARJEM

Matjaž Brvar je profesor na Srednji zdravstveni in kemijski šoli Šolskega centra Novo mesto, kjer poučuje farmacijo, analizo zdravil in splošno kozmetologijo. Po osnovni šoli je šolanje nadaljeval na gimnaziji Trbovlje in nato še na Fakulteti za farmacijo na Univerzi v Ljubljani. Leta 2008 je nadaljeval svojo študijsko pot z doktorskim študijem biomedicine prav tako na Univerzi v Ljubljani. Prejemal je Zoisovo štipendijo za nadarjene dijake in študente, pridobil je priznanje Fakultete za farmacijo za izjemen uspeh pri študiju in pa tudi Ad Futuro, štipendijo za štirimesečno raziskovalno delo v tujini. Pet let je bil zaposlen na Kemijskem inštitutu, vmes pa honorarno poučeval na srednji farmacevtski šoli v Ljubljani. Ker pa so v življenju pomembne tudi druge stvari, si prosti čas zapolni z različnimi športnimi aktivnostmi, predvsem s tekom in rolanjem ter s hip hop plesom.

1) Za Vami je že kar lepo število uspehov. Kaj pa je po Vašem mnenju Vaš največji uspeh?

Na strokovnem področju sem ponosen, da mi je uspelo dokončati doktorat, sicer pa mi največ pomeni, da sem v življenju obkrožen s pozitivnimi ljudmi, da znam nekomu polepšati dan in da uživam v svojem poklicu.

2) Sedaj delate pri nas že dve leti. Ali pri svojem delu tu uživate?

Neizmerno. To delo mi daje ogromno energije in me ohranja mladega.

3) Poučujete precej različnih dijakov. Kaj Vam je pri njih najbolj všeč?

Veliko stvari mi je všeč. Všeč mi je, da imajo veliko mladostniške energije in potenciala, ki se ga da na pravi način prebuditi. Tudi na splošno so mi bolj všeč živahnejši razredi, ki mi predstavljajo izziv.

4) Dijaki, ki jih poučujete, pravijo, da so ure z Vami ne samo poučne, ampak tudi zelo zabavne. Kako bi opisali Vaš način dela?

Mislím, da imam zelo sproščen pristop do poučevanja, a hkrati ohranjam nek potreben nivo avtoritete. Pri vsaki uri si vzamem nekaj minut časa za sproščen pogovor in življenjske modrosti, kljub temu pa predelamo vso potrebno snov.

5) Vsak človek ima nekaj odličnosti in slabosti. Kateri pa sta Vaša največja odlika in največja slabost?

Mislím, da je moja največja odlika moje strokovno znanje in veselje do dela z ljudmi, slabost pa neorganiziranost.

6) Prva misel ob prebujanju v najhujše jutro, ko morate potem na delo?

Moja prva misel je, da pritisnem dremež, nato pa zaspim še za pet minut.

7) Vaš največji strah?

Rutina.

8) Mnogi si izberemo življenjski moto ... Imate morda tudi Vi kakšnega?

Eden najljubših, ki ga pogosto povem tudi dijakom, je ta: »Če verjameš, da zmoreš ali ne zmoreš, vedno imaš prav.« Na ta način jih skušam motivirati, da verjamejo vase. Zelo pri srcu pa mi je tudi latinski pregovor: »Vse svoje nosim s seboj.«

9) Glede na to, da imamo zadnja leta precej vroča poletja in tudi hladne zime, kateri letni čas Vam najbolj ugaja in zakaj?

Brez dvoma poletje. Sicer zelo rad smučam, ampak je vroče sonce še vedno moj najboljši prijatelj, pa tudi ležanja na plaži se ne braním.

10) Imate morda kakšne cilje za prihodnost?

Seveda. Želim nadgrajevati strokovno znanje in pridobiti pedagoške izkušnje. Rad bi našel čim več načinov, kako dijake čim več naučiti ter jih pripraviti na izzive, ki jih čakajo po srednji šoli. Poleg tega me čakata še dva strokovna izpita (za učitelje in farmacevte), ki bi ju rad čim prej opravil, hkrati pa želim nekaj časa posvetiti raziskovanju, tako da mi ciljev zagotovo ne bo zmanjkalo.

Jasmina Koretič in Zala Pestotnik, F 1. b

Slika: Arhiv SZKŠ

INTERVIEW

We all know that being fit and exercising is extremely important in our everyday lives. People usually choose a sport or any other activity that they like and enjoy. Many seek to become better so they start training.

Therefore, I interviewed two of my classmates, **Kaja Bobič** and **Anja Rekič**. They both play handball and are very committed to the sport. They are also representatives of our school's handball team which successfully classified to the state finals.

Where and for how long have you been training handball?

Anja: I train in *ŽRK Brežice* but I also play in *ŽRK Celjske mesnine Celje*. I started training when I was in the 1st grade, but I quit the game for a while. Then, I resumed my training in the 6th grade. So, I've been training for about eleven years.

Kaja: I train in *ŽRK Krka* for five years straight.

Why did you decide to play handball in the first place? What do you like about it?

Anja: It is hard to say why, because when I was younger, I trained and played lots of sports like tennis, athletics and gymnastics, but I always preferred handball to any other sport. I really admired females' handball in Brežice, because in that time it was strong and perspective, but then, as time went by, their system collapsed. I like playing fast, because I am short and a faster game works better for me. I also like the team spirit and team sports in general.

Kaja: I got into it, because my older sisters got me really excited about the sport. I also like the feeling of being in a team and playing not with some random players but with my friends. Through the years I have picked up so much knowledge and truly became a part of the team.

How often do you train?

Anja: Handball is something that I do every day. I train every day, sometimes even twice a day. I usually play up to two games during the weekend.

Kaja: We have four training sessions per week which last for about an hour and a half. On weekends we have games all over the country.

Do you have any role models? If yes, why him/her?

Anja: I do, his name is *Ivano Balić*. In my opinion, he is a genius, the masterpieces that he performs on the court are really inspiring. The thing I like about him is that his playing style is relaxed and you can see he is enjoying and I think that is the most important.

Kaja: I have several role models but my top favorites are *Andreja Penezič* and *Borut Mačkovšek*. I really like how both of them play on the court, their organization and that they are willing to work hard for their success.

If you had the chance, would you go and play abroad?

Anja: I think that, concerning my age, it is a bit too soon to think about playing abroad, because my main interest is to finish school. In my opinion, every athlete is craving for some sort of progress and being able to play abroad but I also think that all things come at the right time.

Kaja: If I had the opportunity, I would definitely take advantage of it. I believe that if something good comes your way you should embrace it. It could also improve my playing technique and make me a better player.

What are your goals concerning handball?

Anja: My biggest goals are improving my game, correct my mistakes. Good results come with hard work, right attitude, right team and dedication.

Kaja: My goals are that I would become even better at playing all positions in the game, especially defense. I agree with Anja, hard work and dedication will get you far.

Do you have any tips for anyone who wants to start training handball?

Anja: Handball is not really a complicated sport, you just have to train regularly, really strive for good results and stay committed, it will eventually fall into the right place.

Kaja: If someone really wants to play handball, my advice is work hard, play hard. Also learn from an experienced player. You also need to have passion for the sport and be dedicated.

Slika: Arhiv SZKŠ

I would like to thank the girls for taking the time to answer these questions. I truly believe that someday I will be watching them from the bleachers and cheering for them as they play in strong and well-known clubs and that they will achieve great things in their favorite game, handball. I just hope that they will not forget about us when they are both famous.

LJUBEZEN NA URGENCI

(INTERVJU Z NEKDANJIMA DIJAKOMA)

Mojca: Pri jutranji kavi se s sodelavko in zdrav-

Življenje je nepredvidljivo, nikoli ne veš, kaj

se bo zgodilo jutri, čez nekaj mesecev, nekaj let ... Pogosto se zgodi kaj nepričakovanega in nastane lahko zanimiva zgodba o ljubezni med dvema zdravstvenima delavcema, ki sta se »našla« na delovnem mestu. To se je zgodilo tudi Luku in Mojci Ajdišek, ki sem ju intervjuvala. Oba sta obiskovala Srednjo zdravstveno in kemijsko šolo Novo mesto, zdaj pa sta zaposlena v Zdravstvenem domu Krško, in sicer Mojca v šolskem dispanzerju, Luka pa na urgenci.

Zakaj sta se odločila za poklic medicinske sestre oz. zdravstvenika?

Luka: Ker sem si vedno želel voziti reševalno vozilo.
Mojca: Tako so mi svetovali, češ da bom imela ob koncu šolanja zagotovljen poklic.

Kateri predmet vama je bil najljubši ter katerega nista marala? Zakaj?

Mojca: Meni je bila zelo všeč biologija pri gospe Filipovič, ker smo se ukvarjali z njenimi živalmi in vedno je bilo sproščeno pri njenih urah. Zelo zahtevno pa je bilo pri patologiji (smeh) ...

Luka: Najljubša mi je bila športna vzgoja pri učiteljici Korasa. Najmanj pa mi je bila všeč nega žene.

Kaj vama je ostalo v lepem spominu na zdravstveno šolo?

Luka: Meni je v lepem spominu ostalo druženje z ostalimi dijaki, določeni profesorji.

Mojca: Druženje, učitelji, vse je »štimal«.

Ali sta zadovoljna v tem poklicu, izpolnjuje vajina pričakovanja?

Luka: Zelo sem zadovoljen v tem poklicu, izpolnjuje moja pričakovanja.

Mojca: Glede na ne ravno veliko zanimanje ob začetku šolanja, si sedaj ne predstavljam, da bi v življenju počela kaj drugega. Vem, da je to to.

Če bi imela ponovno izbiro glede poklica, ali bi se odločila enako in zakaj?

Mojca: Naredila bi enako, ker grem vsako jutro z veseljem v službo.

Luka: Ne bi šel v ta poklic, ampak bi izbral bolj tehnični poklic, npr. strojno, gradbeno šolo.

Kje sta začela poklicno pot?

Mojca: S pripravništvom v Zdravstvenem domu Krško, kjer sem nato dobila zaposlitev na urgenci.

Luka: Zdravstveni center Aristotel (medicina dela).

Kako poteka vajin delovni dan?

Luka: Moj delovni se začne z obvezno jutranjo kavo, potem preverimo opremo v reševalnih vozilih, nato se razdelimo po funkcijah (voznik, tehnik) ter čakamo na nujni izvoz. Če je mirno, pa sami vadimo različne scenarije, ki bi se lahko zgodili na terenu.

nico dogovorimo, kako bo potekal dan, nato počakamo razred otrok, ki mu naredimo sistematski pregled, potem nadaljujemo z ambulanto.

G. Luka, kako na vas vpliva stres, ki je vsakodnevno prisoten na urgenci, saj tam vidite marsikaj?

Luka: Na začetku, ko sem začel delati na urgenci, je bilo stresno, sploh grde prometne nesreče, v katerih so bili udeleženi tudi otroci, vendar ta stres z leti izgine.

Kje in kako pa sta se spoznala?

Luka: Spoznala sva se, ko je Mojca prišla v mojo prejšnjo službo po pacienta. In ko sem jo zagledal, sem si zadal, da bo ta reševalka moje dekle. Ko pa sem zamenjal službo in začel delati na urgenci, se je ta želja izpolnila. Sedaj sva poročena (smeh).

Kako sta takrat usklajevala službo ter privatno življenje?

Luka: Na začetku zelo dobro, ker sva želela preživeti čim več časa skupaj, sčasoma pa je postalo zelo moteče, saj sva bila 24 ur dnevno skupaj, zato je Mojca odšla z urgence na šolski dispanzer.

Kako pa sedaj vse skupaj usklajujeta, glede na to, da sta oba zaposlena v Zdravstvenem domu Krško?

Luka: Zelo dobro, saj se v službi zelo malo videvava, Mojčin delovni čas je samo dopoldanski, moj pa je razgiban, tako da včasih delam 24 ali pa 12 ur, in se včasih doma nič ne vidiva, tudi po 2 dni ne.

Kako da se nista poznala že prej, saj sta oba obiskovala zdravstveno šolo v Novem mestu?

Mojca in Luka: Iz srednje šole se sploh ne poznavata, saj se ne spomniva, da bi se kdaj videla.

Načrti za prihodnost?

Mojca in Luka: Na prvem mestu bi si rada ustvarila družino in še naprej opravljala ta poklic, kjer je zagotovljen redni dohodek. In v katerem uživava.

Slika: Arhiv SZKŠ

Lara Gramc, Z 2. c

6. dnevi Marije Tomšič Medsebojni odnosi v zdravstveni negi

Slika: Arhiv SZKŠ

flikt ne pomeni vedno nekaj slabega, temveč gre za dve ali več nasprotno mislečih oseb, ki, če imata isti cilj, lahko dosežeta kompromis.

Glede na vse, če znamo dobro črpati iz vsakega konflikta, smo lahko z vsako izkušnjo bogatejši za nadaljnje življenje. Žalostno je, da ljudje več ne znamo sprejemati pohval. Če vas danes ni še nihče pohvalil, se pohvalite sami, potrepljajte se po rami in si recite: »BRAVO, JAZ!«

23. 1. 2014 smo obiskali srečanje Društva medicinskih sester, babic in zdravstvenih tehnikov Novo mesto, ki je že šesto leto zapored potekalo v Dolenjskih Toplicah. Srečanje je poimenovano po predstavnici začetka razvoja zdravstvene nege na Dolenjskem Mariji Tomšič. Letošnja tema je bila medsebojni odnosi v zdravstveni negi, ki so jo različni predavatelji predstavili glede na svoje znanje, izkušnje ter svoj pogled na situacijo. Primer teme: poudarjeno je bilo, da kon-

Slika: Arhiv SZKŠ

Ena izmed predavateljic je bila tudi profesorica naše šole, gospa Marija Račič. Poudarila je, da se medsebojnih odnosov učimo tudi v šoli. V obdobju šolanja pridobimo vrednote, ki nas oblikujejo za nadaljnje življenje. Misel za življenje: "Človek ni zmožen dajati popolne ljubezni, če ni vzljubil samega sebe, pa če še tako hrepeni po njej.« Na srečanju nama je bilo zelo všeč, bilo je zelo poučno, izvedela sva veliko novega ter koristnega za delo v zdravstvu kot tudi za življenje. Zahvaljujema se društvu, da so nam omogočili udeležbo in si v nadaljnje želimo še več tovrstnih srečanj.

Ana Cerar in Blaž Lukšič,

dijaka programa
zdravstvena nega - PTI

Slika: Arhiv SZKŠ

STRIP

Zadnje minute pred kontrolko so vedno napete, zavzeto potekajo še zadnje priprave ...

Profesorično ostro oko strogo opazuje dijake.

Dijak Domen si pri pisanju pomaga s plonkcem.

Uf, dobro sem se pripravil!

Profesorica nekaj posumi ...

Tole moram pa preveriti!

Če se takoj ne znebim plonkca, bom v težavah!

Profesorica za trenutek pogleda stran in Domen se domisli učinkovite rešitve ...

Haha!

KAJ NAJ
STORIM!?

Profesorica je šokirana, saj Nina nikoli ne goljufa.

Kar pojedla
ga bom!

Upam, da ti bo
teknil!

Nina pogoltne plonkec ...

Gulp.

Ideja in nastop: dijaki F 1. b
Foto: Jasmina Kuplenk, F 1. b

KONEC

100 LET OD ZAČETKA PRVE SVETOVNE VOJNE

Letošnje leto mineva sto let od začetka prve svetovne vojne, vojne vseh vojn, kot so jo takrat poimenovali, misleč, da bo končala vse vojne. Dogodki kasneje so pokazali prav nasprotno. Atentat v Sarajevu, 28. junija 1914, je bil povod za vojno, ki je zahtevala skoraj devet milijonov mrtvih na bojiščih in do 13 milijonov mrtvih civilistov.

Štiri tedne po tistem, ko sta pod streli gimnazijca Gavrila Principa v Sarajevu leta 1914 omahnila avstrijski prestolonaslednik Franc Ferdinand in njegova soproga, vojvodinja Zofija, je Avstro-Ogrska Srbiji napovedala vojno in začel se je uvod v prvo svetovno vojno.

Atentat je bil kaplja čez rob v že tako napetem ozračju takratne Evrope. Prvi strel, ki ga je na vidov dan v Sarajevu izstrelil 19-letni Princip, je prebil steno avtomobila in smrtno ranil vojvodinjo, drugi izstreljek pa je poškodoval vratno arterijo in bil usoden za samega prestolonaslednika. "Saj ni nič," so bile menda ene njegovih zadnjih besed.

Slika: Internetni vir

Principa so takoj po dogodku aretirali, med preiskavo pa je v svoj bran dejal, da je atentat maščevanje za zatiranje Srbov.

Prva svetovna vojna je znana tudi kot pozicijska vojna in zanjo so značilni tudi spopadi na frontah. V okviru italijanske fronte je

na slovenskem narodnem ozemlju potekala soška fronta. Zaradi gromozanskih izgub v ljudeh in materialu, trpljenja vojakov in civilistov in novih načinov spopadanja ji pravimo tudi prva vojna nove dobe.

V spopad se niso zapletle samo velesile, ampak tudi majhni narodi, med njimi tudi Slovenci. Slovenski fantje so se bojevali na različnih frontah, na različnih straneh.

Nikoli prej ni v vojnah umrlo toliko Slovencev.

Pokopališča po slovenskih mestih in vaseh so se polnila s posmrtnimi ostanki mladih fantov.

Prva svetovna vojna se je končala štiri leta kasneje, in sicer leta 1918 s kapitulacijo Nemčije in razpadom Avstro-Ogrske.

Večina slovenskega narodnega ozemlja je po koncu vojne postala del nove jugoslovanske države, toda Primorsko je zasedla Italija, večina Koroške je po plebiscitu ostala pod Avstrijo, pod Madžari so ostali porabski Slovenci, tudi manjši del štajerskih Slovencev se je znašel na drugi strani meje.

Slika: Internetni vir

Jasmina Koretič, F 1. b

IZ ZAKLADNICE LJUDSKIH PRIPOVEDI

KAKO JE ROŽNI DOL DOBIL IME?

V Rožni Dol sta prišla Kristus in sv. Peter. Ko sta hodila proti Pribišju, se je Peter obrnil proti kotlini in vprašal Kristusa, kako bi poimenoval kotlino, v kateri sta bila.

Kristus je rekel: "Rož ni dol."

Metka Križan, F 1. b

AJDOVSKA DEKLICA

Nekje v gozdu je živela velika deklica, ki je bila zelo močna. Nekega dne je prišla v Orešje in prinesla veliko skalo v predpasniku, na hrbtu je nosila otroka in na glavi imela kad z vodo. Še danes stoji v Orešju znamenje, ki se imenuje Ajdovska pečina, ime pa je dobilo po tej deklici, ki so jo imenovali Ajdovska deklica. To znamenje ima obliko ženske, ki v rokah nosi otroka in stoji ob poti..

FANTJE IN ČEŠNJA

V Orešju so se štirje fantje zvečer zbrali in pri nekem gospodu splezali na češnjo, ker ni bilo nikogar doma. Čez nekaj časa se je prikazal starejši gospod in sedel pod češnjo. Nato jim je rekel: »Pubje, samo vej mi ne potrgat!« Ko je gospod odšel, so fantje po nesreči zlomili vejo. Nato so hoteli splezati nazaj dol, pa ni šlo in so tri ure, vse do polnoči, ostali na drevesu, saj so se roke držale debela kot prilepljene.

DEVET VRST LESA

Na dan spomina na mrtve so ljudje zvečer hodili v cerkev molit. Če je kdo hotel videti svoje bližnje, ki so umrli, si je moral narediti stolček iz devetih vrst lesa, ga prinesiti v cerkev ter sestiti nanj. Ko je sedel nanj, je v cerkvi videl svoje bližnje in tudi ostale, ki pa niso gledali proti oltarju, ampak naravnost proti njemu ... Videti pa bili takšni kot takrat, ko so bili še živi.

Vse te zgodbe je moja babica izvedela od svojega pradedka in dedka!

Anja Kastner, F 1. b

POGANCI

Dolgo catja nazej, je živel jako bogat kmet. Mel je fajn vlko polje, ki je segalo od reke Lahinje do reke Kope.

Na polju je sejal šenico i ječmen, kar je lahko prodal, nekej pa pustl duma za dom i družino. Ker celega polja ni mogl obdelat sam, je dostkrat najemal hlapce, ki so mu od jutra do večera pripravljali zemlo za setef. Ko je blo žito posejano, so najeti hlapci prosili za plačilo, a se je kmet, ki so ga hlapci zvali Bogatun, zmrz zgovaral: »Kak nej vam dam plačilo? Sej žito še ni vzknilo, počakte, da poraste i dozori. Polej vas pridem spet iskat, da mi žito pomagata požet i omlatit. Ko žito prodam, vas poplačam, če bo letina dobra, pa vas i nagradim.«

Hlapci so šli i čakali, da jih kmet pozove na žetef.

Zima je bla dogo i hladna, hlapci pa lačni. Spomnli so se na kmeta Bogatuna, ki se greje ob topli peči i jé bel kruh. Odločili so se, da ga skup obiščejo i prosijo za nekej moke, da si tudi sami spečejo kruh i lažje prebijejo dogo zimo.

»Kak si upate prosit moke, ko je žito še pod snegom. Počakte na poletje, da žito dozori. E, takrat vas bom pozval, da žito požajnete, omlatite i dobili bote plačilo. Dobro plačilo za dobro opravljeno delo.«

Lačni hlapci so šli praznih rok i čakali na pomlad i poletje, ko bo dozorelo žito.

Hodili so mimo Bogatunovega polja i gledali, kak žito raste. Pomlad je bla glih praf topla i mokra i žito je lepo raslo. Toplo i suho poletje pa je poskrbelo, da je žito lepo dozorelo.

Bogat kmet se je vesellpridelka. Ko je vidl, da vsega žita ne bo mogl sam požet i pospraviti, se je spomnl na hlapce. Prosl jih je, nej mu pridejo požet žito. Hlapci so bli veseli, da jih kmet ni pozabl i f pričakovanju dobrega plačila so veselo primli za delo. Sedm danof so želi ječmen.

Ko je bl požet, so prosili za plačilo.

»Sej je ječmen komaj požet, še omlatit i prodat ga je treba, poleg vas poplačam,« je obljublal kmet. Komej so poželi ječmen, je dozorela šenica.

»Pomagejte mi požet še šenico,« je prosl kmet.

Hlapci so spet sedem danof želi šenico. Dobro je obrodila, tako da so snope zlagali na velike ostrvi, da bo na njih počakala na mlatef.

Spet so prosili za plačilo, a se je Bogatun spet izgovaral.

»Počakte, da šenico omlatimo i da žito prodam, poleg vam plačam delo. A znajte, da sem vas ves ta cajt, dokle ste delali, tudi hranl.« Zdej je hlapcem ratalo vse bol jasno, da s plačilom ne bo nič. Pa so ob mesečni naložili snope žita i ga odpelali s polja. Vjutro Bogatun šteje ostrvi i vidi, da mu je ostalo malo snopof. I ondej se ves jadt odpravi čez polje, da najde sled, kot i kam je žito izginlo. Ondej pa se sredi polja vdre s potom hlapcef prepojena zemla i velk jarek naponi potok.

»To je prekletstvo, to je prekletstvo, to je poganstvo,« je kričal jadt i požrešn kmet, ki težkega dela hlapcem ni htel plačat.

Še dns sredi polja med Lahinjo i Kopo teče zdenc POGANC.

ŠIROKA LESKA

Pod Glavico (griček) ob kolovozni poti je rastau hrast, okol njega pa leščevje (leske). Stari ljudi pa su govorili, da je to pri široki leski. Tamu so se zbirale vešče. Govorili su, da ima noč svojo moč, saj naj bi onde čaravnice tamu imale ples. Te čaravnice su većinoma ob puni luni vidili pijani ljudi. Vešče jim naj bi ondej, ko su šli domov s trsja, dvigale klobuke. Pred 40–50 leti su šli cimermeni (tesarji) ponoči s Hrvaškega in su posekali cer, ki je rastau med široko lesko in polej su leske zažgali, da bi odgnali vešče.

Jasmina Koretič, F 1. b

Slika: Internetni vir

O DEKLIČINI KITI IN ROGOVIH

Pred nekaj sto leti je bilo jezero na vrhu hriba Orlica nad Pišecami. Nekega popoldneva je odšla deklica k jezeru napajat vole. Voli so se napajali, ko jih je nenadoma nekaj potegnilo v jezero. Deklica je bila prestrašena, hotela jih je rešiti, vendar pa je jezero vase potegnilo še njo. Ljudje iz vasi in še daleč naokoli so se čudili dogodku. Minilo je kar nekaj let, ko je neka gospa odšla na izvir potoka Gabernica prat perilo. Medtem ko je prala, pa je po vodi priplavala kita deklice, ki se je utopila v jezeru. Ko je pogledala po potočku, pa je zagledala še rogove volov. Vsi so se čudili, kako je to mogoče. Na območju, kjer je bilo to jezero, pa so še sedaj zelo mehka tla.

Tjaša Cizl, F 1. b

PESMI

GLE DAM TE

Ko pogledam te,
srce mi zadrhti,
ko pogledam te,
svet se zavrti.
Ko spet pogledam te,
bližje si mi,
ko spet pogledam te,
ob meni zdaj stojiš.

Pred mano nem stojiš,
gledaš me,
opazim te.
Bije mi srce močno
in po tebi hrepeni.

Doris Polovič, Z 2. a

Slika: Internetni vir

NEROJENI OTROK

Pridi, zazri se v nebo,
zagledal boš srebrno zvezdi-
co,
to sem jaz – dejanje nespa-
metno.

Mamica joka glasno,
stisni k sebi jo močno,
poljubi jo, za roko stisni jo
in reci, da vse dobro bo.

Doris Polovič, Z 2. a

Slika: Internetni vir

8. JURČIČEV MEMORIAL

V mesecu januarju so dijaki naše šole sodelovali na angleškem literarnem natečaju za 8. Jurčičev memorial na Srednji šoli Ivančna Gorica.

Na razpis za esej z naslovom *Money is a good servant but a bad master* je prišlo 81 prispevkov.

Esej naše dijakinje Miše Muhič (F 3. a) je bil izbran za 2. nagrado. Miša se je v sredo, 4. marca 2014, udeležila slavnostne podelitve v Ivančni Gorici. Čestitamo!

**Barbara Cesar, prof.
mentorica**

Slika: Arhiv SZKŠ

Esej si lahko preberete na naslednjih straneh.

MONEY IS A GOOD SERVANT, BUT A BAD MASTER

Personally, I think that money is a good servant, but it isn't always a bad master. I believe it depends on the person who possesses it. Some don't let money become their master and are in control of their lives. Then there are those who let their lives be ruled by money. People like that quickly become greedy and can never get enough of it. There are examples of both in the following story.

It was a day like any other in the vibrant town of Santa Barbra, California, where a couple owned a small bakery called Muffin Palace. That fateful day started as any other would when James raised the blinders on the windows and flipped the closed sign to signal that the bakery was open. Upon opening the door he noticed a rather curious package sitting in front of the door. He looked about the empty street, finding no source from where it could have come from, his attention returned to the mysterious parcel in front of him. It was a medium sized parcel, about half a meter in length and width, covered in some sort of wrapping, it was rather hard to lift, as was his unfortunate discovery when upon elevating it, he fell over into a puddle of yesterday's rain. Hearing the commotion his wife Rebecca joined him in observing the curious package. Ceasing her laughter she questioned him on the origin of the aforementioned item, having had no knowledge of ordering anything for the bakery. He explained that he hadn't ordered anything so the contents of the boxed package were as much a mystery to him as they were to her. Together they dragged it inside and into the backroom. There they checked the recipient's name on the box, finding out it was addressed to them, they set about opening the seal on top of the parcel. James took out a Swiss army knife out of his trouser pocket and split the line of silver duck tape in two. Rebecca then pried open the box and glanced at its contents. It took her mind a second to process that the box was filled with money. Stacks and stacks of hundred dollar bills placed in neat rows. At first the couple could not believe their eyes. Who would send someone a box filled with money? Suspicion was the first feeling that came to mind when the initial shock wore off. Anyone with half a brain would be suspicious had a box of money suddenly appeared on their doorstep. Their first thought was that they were counterfeit so they set about checking a few of the bills. It turned out they were all real. For the next few days the box stood in their bedroom closet, where it was hidden from view and temptation. One day an oven broke and not having any money for its repair, they turned to the enigmatic parcel sitting in their safe. Without too much thought they used some of the money to repair the oven. Shortly thereafter they decided to repaint the bakery and replace the furniture. Then the bakery was expanded and more people were hired, including their daughter Melody. When years ago they had struggled to

make ends meet, they now lived in luxury, having also bought a new house and cars. Life was good for a while, up until the exact moment that it wasn't. A baby boy was born, Ethan. James felt the pressure of maintaining a business and raising a child, relations became strained and family dinners were few and far in between. James, once a good and honest man, a loving father content with a simple life developed an obsession with money. He feared he would one day run out, so he took to buying stocks impulsively, his behaviour became erratic and escalated to violence when provoked.

Slika: Internetni vir

Of course, having never had any experience in exchanging stocks he began losing money at a rapid rate. Soon they found themselves heavily in debt and so James found comfort in drinking. The bills piled on and on until finally the

bakery had to be sold to settle the debt. James and his family were devastated, because losing the bakery felt like losing a member of the family. They moved to a small and cramped apartment, James got a job as a fry cook and Rebecca as a cashier at a local supermarket. Their daughter Melody wanted to help out as well, so she earned money by waiting tables at a local diner. Things were looking up for a while, but of course nothing good ever really lasts as long as we would like it to. James' belligerent behaviour was beginning to scare Rebecca, yet she stayed by his side because her love for him was absolute. It wasn't until she'd called him out for excessively drinking that she'd truly come to know the meaning of fear. One night, out of the blue, he'd hit her and said horrible, vicious things. So she ran. Rebecca took the children and some emergency money and ran. Afterwards James fell into a deep depression, drank heavily, was on antidepressants and anxiolytics, plus a number of different pain medications which together created a dangerous cocktail of drugs that were hurting rather than helping. It didn't take long at all for him to reach rock bottom, lose his job and the apartment, winding up on the streets in the middle of a particularly harsh winter. He trembled as he sat on the pavement in a busy street, his breath came out in white puffs that disappeared soon after taking to

the sky. He loathed whoever had sent him the package, ruining his happy life. He'd always thought that having money would bring more joy, oh how wrong he'd been. His train of thought was interrupted when he found himself staring at a pair of expensive leather shoes. He looked up to see a man dressed in a very expensive coat, with a scarf around his neck and a bowler hat covering his head so only the eyes and part of his nose were visible. The man greeted James and gave him a letter before disappearing into the mass of moving bodies in the crowd. James picked up the letter with trembling fingers and brought it closer in order to read its contents. The letter read as followed: "Dear James, although you do not know me by name, I am the man who left the package containing the money on your doorstep. It was a test you see. I found myself growing more and more bitter as I watched the world get consumed by greed. Everyone always went on about how humans were superior to animals because of how advanced our thinking is. We build giant buildings, cars and the like, yet we let our lives be ruled by bits of paper. You are not the first person I'd sent such a package to, there were others before you. They all failed the test, as did you. I admit you were by far the most promising subject, so I must say I am deeply disappointed to have seen you waste the money I had given you. I will never stop searching. I will find someone who will use the money as a servant, the way it was meant to be used. You and the rest of the world have let the money become your master and that is why everything you had built ended up falling apart. Money is a disease that turns good, honest people into monsters. Because you see, money is a good servant, but a bad master. I leave you now to wallow in the choices you have made. I suspect you will not make it through the winter, but I will offer you some consolation; your wife and children are happy, Rebecca made sure Ethan knows only the best side of you and she is remarried, but not in love. I suspect you still have her heart. I am truly sorry things turned out this way. Sincerely, Mr. Machiavellian."

James could not believe his eyes, the money was a test, he'd let it rule his life and ruin everything. The letter fell onto the snow at his feet. Hot tears slid down his cheeks and onto his torn up shirt. What started up as quiet snivelling turned into a full out blubbering as his body shook with the heavy sobs which didn't go unnoticed by the crowd of people passing by. They glanced at him and continued on their way, uncaring of the quiet man weeping at the misfortune of his poorly chosen path.

Miša Muhič, F 3. a

KULTURA JE TUDI PLES

V petek, 7. 2. 2014, smo se dijaki Srednje zdravstvene in kemijske šole udeležili prireditve v Športni dvorani Leona Štuklja, saj smo naslednji dan praznovali slovenski kulturni praznik. Najprej nam je pevski zbor zapel slovensko himno, sledil je nagovor predsednice Dijaške skupnosti ŠCNM, nato pa smo videli še kratko priredbo Andreja Rozmana Roze Lepa Vida v akciji.

Slika: Internetni vir

Plesni studio Novo mesto pa nam je pripravil plesno predstavo z naslovom Ta nori šolski dan.

Plesna zgodba se odvija med dijaki v razredu, v jedilnici in med odmori skozi ves šolski dan. Kljub vsemu pa se izkaže, da ta šolski dan ni ravno običajen. Dijak si ob začetku novega šolskega leta končno prizna, da mu je sošolka všeč, kljub temu da mu gre včasih pošteno na živce. Med njima se skozi predstavo razvije prava ljubezen. Na košarkaški tekmi sošolka navija zanj in za njegovo ekipo (navijanje se je

splačalo, saj zmagajo). Na koncu šolskega dneva pa se je v telovadnici odvil ples, na katerem sta zaljubljenca tudi skupaj zaplesala.

Eva in Brigita Turk, Z 2. a

Nekaj mnenj dijakov, ki so si prireditev ogledali:

*Predstava mi je bila zelo všeč, še posebej način, na katerega so predstavili zgodbo.

Tina Pašič, Z 3. a

*Predstava Plesnega studia mi je bila zelo všeč, ker so s plesom prikazali zgodbo. Pokazali so svoj ples na zelo lep način. Anamarie Fink, 3. a ZN

*Bilo je dobro. Najboljša je bila predstava Plesnega studia Novo mesto. Všeč pa mi je bila tudi priredba Lepe Vide.

Eva Gabrijel, F 1. b

Slika: Internetni vir

*Predstava mi je bila všeč, saj je bila tematika zelo blizu nam, najstnikom. Predvsem mi je bila všeč plesna točka,

ki je trajala dlje, kot sem pričakovala, vendar sem se popolnoma vživela in uživala ob pogledu na izvrstne plesalce.

Katja Lahne, F 1. b

Slika: Arhiv SZKŠ

*Predstava mi je bila všeč, ker je bila živahno razgibana, ni bila dolgočasna, še posebej pa mi je bil všeč ples in predstava Lepa Vida v akciji.

Metka Križan, F 1. b

*Meni je bila predstava zelo všeč, saj so celotno predstavo naredili komično.

Izvirna se mi je zdela priredba Prešernove Lepe Vide. Najbolj všeč pa mi je bil plesni del Plesnega studia NM, kjer so predstavili vse dogodke, ki se dogajajo v šoli.

Sabina Bobnar, Z 2. c

*Meni je bila všeč Lepa Vida, ker je bila zelo dobro odigrana. Plesni studio pa je navdušil vse gledalce s svojo predstavo Ta nori šolski dan, ki je bila zelo zabavna in fenomenalna.

Klara Strojinc, Z 2. c

*Predstava mi je bila všeč, ker je bil ples pravo doživetje, in je imela zgodbo, presenetila me je kondicija plesalcev in njihovi dovršeni gibi.

Tamara Ramovš, Z 1. c

Slika: Arhiv SZKŠ

ŽENSKI ROKOMET NA ZDRAVSTVENI

Poleg predmetov na urniku na naši šoli potekajo različna športna tekmovanja. Med njimi tudi rokometna. Tu tudi sama sodelujem s šolsko ekipo in našim mentorjem, profesorjem Matjažem Ferkoljem. Naša ekipa v tem šolskem letu

dosega odlične rezultate, saj smo se prvič uvrstili v finale tega tekmovanja. Do takih rezultatov pa lahko prideš le s trdim

delom, vztrajnostjo, željo ter odličnim timskim duhom, ki ga ima tudi naša ekipa. Občutke ob takšnih rezultatih je težko opisati z eno samo besedo, saj so to občutki sreče in veselja. Z našo ekipo pa smo dokazale, da lahko

»majhna« šola poseže po zelo visokih rezultatih in da ni pomembno, kdo je naš nasprotnik, ker nikogar ne smemo podcenjevati.

Slika: Arhiv SZKŠ

Klaudija Blatnik, Z 2. a

ZAHVALA (K 2. a)

Ker smo bili ravno v pustnem času, se je naš sošolec Domen spomnil na nas in nam za posladek prinesel krofe iz domače slaščičarne Cukrček. Vsi sošolci se mu lepo zahvaljujemo in mu sporočamo, da mu lahko to ostane v navadi. Hvala, Domen.

K 2. a

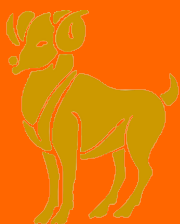

Slika: Arhiv SZKŠ

HOROSKOP

OVEN

Imeli boste srečo v šoli, ljube-zen pa vam ne bo naklonjena. Kljub položaju zvezd se vaša prihodnost ne bo ravnala po vaših željah.

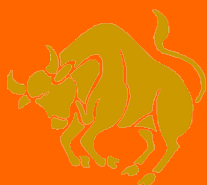
RAK

Vsak dan bo nekaj posebnega, in sicer kljub manjšim padcem. Nikar se ne ozirajte na mnenja drugih, temveč se postavite zase in uveljavite svoj jaz.

BIK

Šola bo vaša prva misel, tako da vam bo sreča naklonjena. V sanjah boste srečali prihodnost, ki vam bo polepšala dni.

LEV

V šoli se vam bo nasmehnila sreča, saj boste srečali ljubljeno osebo. Ko boste imeli priložnost, izkažite svoja čustva, saj je kasneje lahko prepozno.

DVOJČKA

Sanjam nikar ne zaupajte, ker so lahko neuresničljive. Zaupajte vase in svoja načela. Poskušajte svoje težave rešiti na lep način.

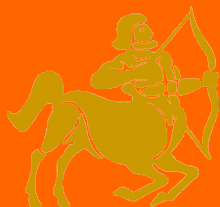
DEVICA

Če imate zdravstvene težave, jih boste v prihodnjih dneh uredili. Imeli boste srečo tudi v šoli in v družini bo vladalo veselje.

STRELEC

Spoznali boste prijatelja, ki ga je vredno obdržati. Na šolskem področju pa bo potrebno vložiti več truda.

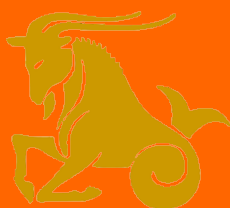
ŠKORPIJON

Čez dan boste zelo dobre volje zaradi lepega vremena. Popoldne se odpravite v naravo in si zbistrite misli.

KOZOROG

Kljub temu da vam v šoli ne gre najbolje in se bližajo testi, se boste z malo truda prebili z zadovoljivimi uspehi. Ljubezen vam bo prav tako naklonjena.

RIBI

Sonce je, zato boste v ljubezni imeli veliko sreče, saj boste na sprehodu spoznali zelo prijetno osebo. Vaša prihodnost je v dobrih rokah, saj je ta oseba romantične narave in zelo skrbna.

VODNAR

S starši boste sklenili premirje in spet dobili njihovo zaupanje. Srečali boste zanimivo osebo in se dobro spoznali z njo. Osrečevala vas bo dolgo časa.

TEHTNICA

Če vas bo ljubljena oseba zapustila ali se boste sprli s simpatijo, pojdite v naravo in razmislite o vsem tem. Zelo vam bo pomagalo.

APRIL 2014

1		TOREK	16		SREDA
2		SREDA	17		ČETRTEK
3		ČETRTEK	18		PETEK
4	 Tekmovanje zdravstvenih šol	PETEK	19		SOBOTA
5	 DT iz fizike	SOBOTA	20	 Velika noč	NEDELJA
6		NEDELJA	21	 Velikonočni ponedeljek	PONEDELJEK
7	Dan zdravja	PONEDELJEK	22		TOREK
8	 Tekmovanje kemijskih šol	TOREK	23	Ekskurzija v London 	SREDA
9		SREDA	24	Ekskurzija v London	ČETRTEK
10		ČETRTEK	25	Ekskurzija v London Srečanje eMedica	PETEK
11		PETEK	26	Ekskurzija v London	SOBOTA
12	 DT iz MAT Tekmovanje kozmetičnih šol	SOBOTA	27	Ekskurzija v London Dan upora proti okupatorju	NEDELJA
13		NEDELJA	28	Ekskurzija v London Počitnice	PONEDELJEK
14	Govorilne ure	PONEDELJEK	29	Počitnice	TOREK
15	 DT iz znanja geografije	TOREK	30	Počitnice	SREDA

DT – državno tekmovanje

MAJ 2014

1		Praznik dela	ČETRTEK
2		Praznik dela	PETEK
3			SOBOTA
4			NEDELJA
5			PONEDELJEK
6			TOREK
7			SREDA
8			ČETRTEK
9		Dan Evrope	PETEK
10			SOBOTA
11			NEDELJA
12			PONEDELJEK
13			TOREK
14			SREDA
15			ČETRTEK

16		Ravnateljev dan	PETEK
17			SOBOTA
18			NEDELJA
19			PONEDELJEK
20			TOREK
21			SREDA
22		Zaključna prireditev in predaja ključa	ČETRTEK
23		Ocenjevalna konferenca za zaključne letnike	PETEK
24			SOBOTA
25			NEDELJA
26		Podelitev spričeval za zaključne letnike	PONEDELJEK
27			TOREK
28			SREDA
29			ČETRTEK
30			PETEK
31		POM	SOBOTA

MOŽNE SO TUDI SPREMEMBE!

Uredniški odbor

Ali nas želiš kaj vprašati? Ali vas kaj moti, se s čim ne strinjate? Vprašanja, članke, literarna, fotografska in likovna dela nam lahko pošljete na uredniski2012@gmail.com. Veseli bomo vaših kritik, komentarjev, kako lahko časopis izboljšamo, in tudi vaših pohval (če nam želite polepšati dan).